

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ
ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੱਜ
ਸਿਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ
ਬਨਾਮ
ਘਨੇਸ਼ਾਮ ਦਾਸ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 347

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਏ ਏਟ (1949 ਦਾ 111) ਐਸ. 13(3) (ਏ) (ਆਈ) ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਐਸ 15(3)- ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਸਰਤ ਕਦੋਂ ਕਰਨੀ ਹੈ

ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਘ, ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਲਿਮਿਟਡ ਕੰਪਨੀ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। 'ਕਿੱਤੇ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਸੰਸਥਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੀਮਿਤ ਕੰਪਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਆਧਾਰਿਤ ਸਬੂਤਾਂ ਜਾਂ ਸਬਿਤੀਆਂ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਬਾਰੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲਈ।

ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੇਸਟੀਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਦੁਆਰਾ 23 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। 27 ਅਗਸਤ 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੀ।

1949 ਦੇ ਐਕਟ 3 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (F) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ 1956 ਦੇ ਐਕਟ 29 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੀ ਗਈ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 14 ਮਾਰਚ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 31 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਕੇ.ਕੇ. ਕੁਕਰੀਆ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ
ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਜੇ.ਐਨ. ਕੌਸ਼ਲ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.- ਤਿੰਨ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ, ਕਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਘਨੇਸ਼ਾਮ ਦਾਸ (1960 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 347), ਸਿਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ (1960 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 389), ਅਤੇ ਤੀਰਥ ਰਨਰਵ। ਬਸੰਤ ਰਾਮ (1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 397) ਜੋ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ, ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਾਂਝਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ (ਦੁਆ ਜੇ.) ਨੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ: ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਏ ਟਰੱਸਟ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪੂਰਬੀ

ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 19497 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਇਮਾਰਤ ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲੋੜਾਂ ਹਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਸੱਚੇ ਹਨ?

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ, ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੋਵਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੁਖੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ 1960 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 347 (ਸਿਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਘਨਸ਼ਾਮ ਦਰਸ) ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਗਠਨ ਲਈ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੂੰ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆ ਜੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।)। ਦੋ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸਨ, ਦੁਆ 1, ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਰਸਮੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ 1960 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 347 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਸਲ ਲੋੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਸਲ ਲੋੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖੋਜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਸਲ ਲੋੜ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਸਹੀ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵੀ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਸਿਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਘਨਸ਼ਾਮ ਦਾਸ (1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 347) ਵਿੱਚ, ਝਗੜਾ ਪਰਾਣਾ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਘਣਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਨੰਬਰ 30 ਬੀ. III ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਣਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਨੇ ਮਾਲਿਕ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਤੋਂ ਸੰਨ 1942 ਈ. 8 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੀ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 3) ਦੁਆਰਾ, ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ, ਧਾਰਮਿਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਕੂਲ ਟਰੱਸਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ 19 ਅਗਸਤ, 1958 ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ, ਛੱਤ, ਸਬ-ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਤੇ ਉਪਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸੂਟ ਜਾਇਦਾਦ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਸਹਿ- ਪਾਰਸੀਨਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਗੈਰ- ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਕੂਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਹੋਰ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਦਸ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੁੱਦੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਸਟੈਂਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਨੇ 31 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, (ਹੁਣ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.) ਨੇ ਬਤੌਰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਚੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਆਂਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਘਣਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੰਗ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ

ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੰਟਰੋਲਰ ਕਿਸੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਲੋੜ" ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ "ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ "ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੱਚਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੰਨਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ "ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ"।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਬਾਦਲਾ। ਟਰੱਸਟ ਲਈ ਕੋਈ ਫੰਡ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। 39-8-0, ਟਰੱਸਟ ਲਈ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟਰੱਸਟ ਵੱਲੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਕੀਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਇਹ ਭਾਰੂ ਵਿਚਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਅਧੀਨ ਸੀ। ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਦੀ "ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨਤਾ" ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਸਲ ਲੋੜ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਣਸ਼ਾਮ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਇੱਕ ਨੇਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜੀਵਨ ਬਹਾਦੁਰ, 1. ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਐਕਟ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਬੇਨਕਾਬ ਦੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ, ਪਰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸਿਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਾਂ, (1960 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 389 ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੇ ਕਮਰੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਬਜ਼ਾਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਚੀਓੜੀ, ਇੱਕ ਟਵੇਲਾ, ਇੱਕ ਸਹਿਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਰਾਂਡਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਕਾਨ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਤੋਂ 50 ਰੁਪਏ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 7 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਹਸਪਤਾਲ ਟਰੱਸਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਅੱਠ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ 13, ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਹਸਪਤਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸਹਿ- ਪਾਰਸੀਨਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਫੰਡ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਤੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ। ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਨੇ ਬਤੌਰ ਗਵਾਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਟਰੱਸਟ ਕੋਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਫੰਡ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਕੀਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਟਰੱਸਟ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਦਾ ਵੀ ਦਾਖਲਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਏ.ਡਬਲਿਊ. 3, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਹੁਣ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਕ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੋਵੇਂ ਢੁਕਵੇਂ ਅਤੇ ਵਜ਼ਨਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਖੋਜ ਇਕਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨੇਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜੀਵਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਹਨ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੀਰਥ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਬਸੰਤ ਰਾਮ (1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ: 397) ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਬਸੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਸਮੇਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਪੁਰਾਣਾ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਤੋਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1951, ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ 25 ਅਗਸਤ, 1955 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਇੰਸਟਰੂਮੈਂਟ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਏ.1) ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਚਾਰ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਲਦੀ ਹੀ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਅਵੇਸਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਵਰਗੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ "ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ" ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 11 ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਦ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੈ, ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਟਰੱਸਟ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਸ਼ਾਇਦ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਥਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨੇਕ ਨਿਹਚਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਕੀਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗੈਰ- ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ

ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਗਲਤੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੋਧ ਲਈ ਇਹ ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਤਹਿਤ ਦਮਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁੜਾਂਗੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਭੇਜਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ, "ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ

(ਏ) ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ,

(ਬੀ) ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ

(ਸੀ) ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ

ਸ਼ੁਰੂਆਤ, ਉਕਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ;"

ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ "ਉਹ" ਅਤੇ "ਉਸਦੀ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਾਰ- ਵਾਰ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪ- ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਵਰਗੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾਨ ਵਰਗੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਦਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਵਣ "ਉਹ" ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਉਪ- ਧਾਰਾ 40 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ" ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ- ਧਾਰਾ 3(ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਟਕਰਾਅ ਹੈ। ਸੋਧ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਬੋਹਰ ਬਨਾਮ ਦੁਲਤ ਰਾਮ (2) ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਦੁਲਤ ਜੇ. ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਬੋਹਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ- ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਆਂਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨੁੱਖ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ "ਜੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੋਹਰਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 13(3 ਏ) (ii) (ਏ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੁਦ ਇਕ ਤੰਬੂ ਲਗਾ ਕੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਈ ਉਪਯੋਗਾਂ ਲਈ

ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। " ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਕੌਸ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 (3) (ਏ) (ਏ) ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ii) ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (i) 'ਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ, ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (ii) ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਏ. ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ- ਮਾਲਕ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3) (ਏ) (i) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲੋੜ [ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3) (ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਏ) (i) (ਏ)], ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵੱਖਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ" ਜੋ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰਤੀਲਾਲ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਬਨਾਮ ਮੈਸੂਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਮੇਦਪਾ ਅਤੇ ਵੈਂਕਟ ਰਮਈਆ ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਸੂਰ ਹਾਊਸ ਰੈਂਟ ਐਂਡ ਅਕੋਮੋਡੇਸ਼ਨ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ 'ਕਬਜ਼ਾ' ਸ਼ਬਦ 'ਨਿਵਾਸ' ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਖੁਦ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਜਿੱਥੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਮਾਰਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰਚਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ "ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਕਬਜ਼ੇ' ਨੂੰ 'ਨਿਵਾਸ' ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਸੂਰ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਿਨਹਾ ਜੇ. (ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ) ਅਤੇ ਮਹਾਬੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੇ. ਦੀ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਬਾਲਮਕੁੰਦ ਖੱਤਰੀ ਬਨਾਮ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ 'ਕਬਜ਼ਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਅਸਲ ਉਪਭੋਗਤਾ ਜਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਇਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 'ਨਿਵਾਸ' ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮਦਿਆਲ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ (5) ਵਿੱਚ ਬਪਨਾ ਜੇ. ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਰ ਐਮ ਵੀ ਸ਼ੇਸ਼ਸਾਯਾਨਾ ਰਾਓ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਨੂਰੀ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ ਰਾਓ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਵਿੱਚ ਵੈਂਕਟਾਰਮਾ ਅਈਅਰ ਜੇ., (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜਸਟਿਸ) ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼ (ਲੀਜ਼ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ) ਐਕਟ ਅਸਲ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਅਤੇ ਰਚਨਾਤਮਕ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ; ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿੱਤੇ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13(3) (a) (i) ਵਿੱਚ 'ਕਿੱਤਾ' ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ।

ਇਕ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਅਜ਼ੀਜ਼ੁਦੀਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (7) ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਰਾਜਮੰਨਰ ਅਤੇ ਰਾਜ- ਗੋਪਾਲ ਅਯੰਗਰ ਜੇ. (ਹੁਣ

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜਸਟਿਸ) ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।). ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਰਾਜਮੰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੰਨਾ 346 'ਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, "ਇਹ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਰਹਿਤ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੀਮਤ ਕੰਪਨੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਹ ਸਥਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਸਵੈ- ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਨਿਵਾਸ" ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਇੱਕ ਨਿਆਂਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ

ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਥਾਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸੂਟ ਲਿਆਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦ ਨਿਵਾਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਅਜ਼ੀਜ਼ੁਦੀਨ ਦੇ ਕੇਸ (7) ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਨਿਆਂਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਸਟ੍ਰੋਡਜ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਖੰਡ 3 (1953 ਐਡੀਸ਼ਨ) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਕਿੱਤੇ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ "ਕਿੱਤੇ" ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਰਟਰ ਆਕਸਫੋਰਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਖੰਡ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ "ਆਪਣਾ" ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ "ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਸੰਘ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਵਰਗੇ ਨਿਆਂਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿੱਤੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। "ਉਹ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ. "ਉਸਦਾ" ਜਾਂ "ਉਸਨੂੰ" ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ" ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੰਘ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਹਸਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅਬੋਹਰ ਬਨਾਮ ਦੌਲਤ ਰਾਮ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦਾ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ., ਟੀ.

(1) 1962 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 694,

(2) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 1959 ਪੰਜਾਬ 1131

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਮੈਸੂਰ 66.

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1949 ਪਟਨਾ 31.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਰਾਜ. 125.

(6) ਏ- ਐਲ.ਆਰ. 1954 .. 531.

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955.. 345

ਦਿਨੇਸ਼

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆ ਨਿਰਨਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

